

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/111/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2709010048
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Stanislavská
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2709010048.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Stanislavskej a sudcov JUDr. Janky Klčovej a JUDr. Jozefa Piknu, v trestnej veci obžalovaného H. V., nar. XX.XX.XXXX, obžalovaného E. K., nar. XX.X.XXXX, a obžalovaného U. Y., nar. X.X.XXXX, pre trestný čin porušovania domovej slobody spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 238 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31.12.2005 a iné, o odvolaní obžalovaného E. K. proti rozsudku Okresného súdu Skalica sp.zn. 4T/42/2009 zo dňa 18. júna 2018, na verejnom zasadnutí konanom dňa 30. mája 2019 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného E. K., nar. XX.X.XXXX, z a m i e t a .

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Skalica sp.zn. 4T/42/2009 zo dňa 18. júna 2018 boli obžalovaní H. V. a E. K. uznaní za vinných z trestného činu porušovania domovej slobody spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31.12.2005 k § 238 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31.12.2005 a z trestného činu lúpeže spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31.12.2005 k § 234 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31.12.2005, a uvedeným rozsudkom bol obžalovaný U. Y. uznaný za vinného z trestného činu porušovania domovej slobody spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31.12.2005 k § 238 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31.12.2005 na tom skutkovom základe,

že

v presne nezistený deň mesiaca december roku 2005 vo večerných hodinách v meste P. po predchádzajúcej vzájomnej dohode násilne bez oprávnenia vnikli do rodinného domu, ktorý sa nachádza v meste P., na ulici P. XX, a to takým spôsobom, že vypáčili bránu a vstúpili do domu a vstúpili na dvor rodinného domu, následne si otvorili neuzamknuté vchodové dvere vedúce do domu a vstúpili do jeho priestorov, pričom obvinený H. V. následne rozbil sklenú výplň uzamknutých dverí vedúcich do spálne, a spolu s obvineným E. K. vstúpili do jej priestorov, v ktorých sa v tom čase nachádzali H. L. a Y. P., a obvinený E. K. spolu s obvineným H. V., ohrozujúc H. L. prinesenou kovovou tyčou a verbálnymi útokmi menovaného prinútili, aby im vydal finančnú hotovosť vo výške 5.000,- Sk a 1.600,- Kč, ktorú im tento v obave o svoj život vydal, po čom všetci traja obvinení z miesta činu ušli.

Za tento trestný čin okresný súd uložil obžalovanému H. V. podľa § 234 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31.12.2005, s použitím § 40 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31.12.2005, § 35 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31.12.2005, § 34 písm. i) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31.12.2005 úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 1 (jeden) rok a 2 (dva) mesiace, pričom podľa § 58 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona č. 140/1961

Zb. účinného do 31.12.2005 mu výkon trestu podmienene odložil, a teda podľa § 59 odsek 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31.12.2005 mu určil skúšobnú dobu v trvaní 14 (štrnásť) mesiacov.

Za tento trestný čin okresný súd uložil obžalovanému E. K. podľa § 234 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31.12.2005, s použitím § 40 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31.12.2005, § 35 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31.12.2005, § 34 písm. i) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31.12.2005 úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 1 (jeden) rok, pričom podľa § 58 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31.12.2005 mu výkon trestu podmienene odložil, a teda podľa § 59 odsek 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31.12.2005 mu určil skúšobnú dobu v trvaní 1 (jeden) rok.

Za tento trestný čin okresný súd uložil obžalovanému U. Y. podľa § 238 ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31.12.2005, s použitím § 40 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31.12.2005, § 33 písm. g) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31.12.2005 trest odňatia slobody v trvaní 2 (dva) mesiace, pričom podľa § 58 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31.12.2005 mu výkon trestu podmienene odložil, a teda podľa § 59 odsek 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31.12.2005 mu určil skúšobnú dobu v trvaní 1 (jeden) rok.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku okresný súd zaviazal obžalovaných H. V. a E. K. spoločne a nerozdielne nahradiť poškodenému H. L., nar. XX.XX.XXXX v H., trvale bytom R., Z. XXXX/X škodu vo výške 165,96 eura (5.000,- Sk) a 1.600,- Kč.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č.l. 520-535 spisu.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že okresný súd po vykonanom dokazovaní vyhodnotil všetky dôkazy jednotlivo i súhrne a dospel k jednoznačnému záveru, že skutok tak, ako je uvedený vo výrokovej časti rozhodnutia sa stal, že ho spáchali obžalovaní a že boli splnené všetky podmienky na vyvodenie trestnej zodpovednosti obžalovaných. Konanie obžalovaných H. V., E. K. a U. Y. napĺňa všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu porušovania domovej slobody spolupáchateľstvom, pretože neoprávnene vnikli do domu iného, a pri tomto čine použili násilie a taký čin spáchali so zbraňou a najmenej s dvoma osobami a u obžalovaných H. V. a E. K. navyše ich konanie napĺňa všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu lúpeže spolupáchateľstvom, pretože spoločným konaním proti inému použili násilie a hrozbu bezprostredného násillia v úmysle zmocniť sa cudzej veci (finančných prostriedkov). Z hľadiska zavinenia u obžalovaných sa jedná o úmyselné konanie.

Napriek tomu, že všetci traja obžalovaní popreli spáchanie skutku, ktorý im je kladený za vinu vo svojich výpovediach jednotne potvrdili, že boli u poškodeného všetci traja, avšak jednoznačne popreli voči poškodenému akékoľvek násilie alebo vyhrážky. Poškodený H. L. vypovedal, že asi 2 týždne pred Vianocami roku 2005 okolo 22.00 hod. sa do jeho rodinného domu vlámali traja maskovaní muži, vo veku asi 25 až 30 rokov, pričom títo prišli k nemu do spálne, v ktorej vtom čase spal. Keď títo prišli do domu, tak najskôr vošli do izby, kde bol v tom čase G. P. a H. R. a následne rozbili sklenú výplň na dverách vedúcich do spálne, ktoré boli v tom čase zamknuté. Potom tieto dvere otvorili a vošiel za nimi do spálne nejaký maskovaný muž, ktorý mal v rukách drevenú alebo kovovú tyč. Za týmto vošiel do spálne ešte ďalší maskovaný muž. Ten muž s tyčou po ňom žiadal finančnú hotovosť a v prípade, že mu peniaze nedá, vyhrážal sa, že mu s tou tyčou rozbije hlavu. V tom čase tam s ním spala jeho priateľka Y. P. a nakoľko sa bál o svoj život a tiež o život priateľky, zobral peňaženku, ktorá bola položená na nočnom stolíku a vysypal jej obsah na posteľ. V peňaženke mohlo byť tak 5.000,- Sk a 1.600,- Kč. Títo muži mu potom povedali, že ak to nahlási na polícii, tak to bude horšie, a tiež, že má pamätať na to, že má aj dcéru. Z tohto dôvodu na polícii nič nenahlásil. Poškodený jednoznačne potvrdil, že nikto z obžalovaných u neho v dome pred týmto incidentom nebol. Tiež jednoznačne uviedol, že obžalovaný H. V. mu nikdy žiadny telefón nepredal. Poškodený z videnia poznal len H. V., avšak označiť páchatel'ov nevedel ani v prípravnom konaní ani na hlavnom pojednávaní. Svedkovia G. P. a H. R. popísali konanie páchatel'ov v podstate zhodne ako poškodený, čo sa týka opoznania páchatel'ov svedok G. P. v prípravnom konaní uviedol, že do domu k L. prišli traja chalani a to po prezývke nejaký „J.“, ktorý bol malý a tučný, nejaký F. a nejaký U., ktorých priezviska nepozná. Vie, že títo chalani sú všetci z D. a poznal ich z diskotéky. Svedok H. R. uviedol, že keď do domu L. prišli traja chalani, mali maskované tváre límcami a šiltovkami a jeden z nich mal na tvári kuklu, no aj napriek tomu spoznal, že sú to chalani z D.. Z prečítanej výpovede svedkyne Y. P. vyplýva, že niekedy v mesiaci december roku 2005, kedy bola v dome spolu s poškodeným H. L., H.

R. a G. P., doň vtrhli nejakí traja chlapi, ktorých nepoznala a títo rozbili sklenú výplň na dverách vedúcich do jej izby. Jeden z mužov bol vysoký asi 2 metre, druhý bol tlstý a na výzor tretieho z nich si nespomína. Títo muži začali poškodeného ohrozovať prinesenou tyčou, pričom dvaja z nich po ňom kričali, aby im dal nejaké peniaze. Tretí vysoký muž bol pri dverách a tam stál, aby im dal peniaze inak, že ho zbijú. Poškodený im dal vtedy nejaké peniaze, lebo sa ich bál. Počas vyhrážok ho ohrozovali železnou tyčou. Muži potom z domu odišli.

Okresný súd na podklade zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Trnave doplnil dokazovanie v naznačenom smere, pričom poškodený H. L. na hlavnom pojednávaní nevedel presvedčivo zdôvodniť, prečo považoval svedkov H. R. a G. P. za nedôveryhodných. Uviedol iba tú skutočnosť, že títo svedkovia mali jeho známemu povedať, že takto oni nevy povedali a výpovede iba podpísali.

Okresný súd posúdil dôkazy jednotlivo i v celku a dospel k záveru, že tieto dávajú ucelenú, jednotnú, logickú, ničím nenarušenú reťaz dôkazov smerujúcich jedine k uznaniu viny obžalovaných. Obžalovaní H. V., E. K. a U. Y., poškodený H. L., svedkovia H. R., G. P. a Y. P. zhodne uviedli, že v dome poškodeného boli všetci obžalovaní, avšak výpovede obžalovaných od výpovedí poškodeného a svedkov sa zásadne líšia až v samotnom priebehu udalosti v dome poškodeného. Obžalovaní sa od začiatku bránili, že hoci boli u poškodeného v dome, nepoužili voči nemu akékoľvek násilie alebo vyhrážky, prišli za poškodeným po peniaze pričom obžalovaní H. V. a U. Y. uvádzali, že peniaze im poškodený nedal, ale obžalovaný E. K. uviedol, že poškodený dal peniaze obžalovanému H. V. vo výške 1.600,- Sk alebo 1.800,- Sk. Zhodne všetci obžalovaní tvrdili, že v izbe s poškodeným nikto nebol. V danom prípade však okresný súd neuveril obhajobným tvrdeniam obžalovaných, ktoré sa rozchádzajú a navyiac sú v rozpore s tvrdeniami poškodeného a svedkov. Výpovede obžalovaných sú odlišné od výpovede poškodeného a svedkov od momentu vstupu do izby poškodeného a jeho spôsobu (rozbitím sklenej výplne dveri), počtu osôb v izbe, pričom všetci svedkovia zhodne uviedli, že v izbe bola aj svedkyňa Y. P., ktorá to rovnako potvrdila. Okresný súd uveril výpovedi poškodeného, ktorý síce „nepoznal“ útočníkov avšak svedkovia ich dostatočným spôsobom opísali a tieto sú v podstate rovnaké a konzistentné a jednoznačne usvedčujú obžalovaných. Svedkovia H. R. a G. P. síce v prípravnom konaní usvedčili obžalovaných, na hlavnom pojednávaní svoje tvrdenia nezopakovali. Okresný súd však prečítal ich svedecké výpovede z prípravného konania, ktoré považoval za dôveryhodné a spolu s ďalšími výpoveďami svedkyne Y. P. a poškodeného H. L. tvoria logický a celistvý priebeh deja. To, že svedkovia H. R. a G. P. na hlavnom pojednávaní uviedli, že sa nepamätajú na udalosti, ktoré sa odohrali z dôvodu ničím nepodložených tvrdení, ohľadne ich straty pamäti alebo požívania návykových látok okresný súd vyhodnotil ako účelové aj s poukazom na vyjadrenia poškodeného H. L., ktorý na hlavnom pojednávaní označil týchto svedkov za obyčajných chalanov, navyiac R. ako „bojka“. Teda skutočnosť, že svedkovia nezopakovali svoje tvrdenia z prípravného konania mohla byť vyvolaná aj možným nátlakom, či už zo strany obžalovaných alebo poškodeného, ktorý sám tvrdil, že títo svedkovia sú nedôveryhodní, čo však je prinajmenšom zarážajúce, pretože títo svedkovia zhodne vypovedali ako samotný poškodený a teda potvrdzujú pravdivosť jeho výpovede ako sa priebeh skutku stal. Navyiac okresný súd poznamenáva, že samotný poškodený na hlavnom pojednávaní konanom dňa 18.06.2018 potvrdil, že s obžalovaným H. V. sa pozná dlhé roky, pričom si pred pojednávaním s ním podal ruky a sadol si vedľa neho. Okresný súd preto aj s poukazom na vyjadrenie samotného poškodeného dospel k záveru, že ak sa poznajú minimálne s obžalovaným H. V. mohlo to poškodeného motivovať, aby nakoniec pomohol obžalovaným, spochybňovaním samotných svedkov a dosiahol tak ich oslobodenie spod obžaloby.

Pri úvahách o druhu a výmere trestu postupoval okresný súd v zmysle ustanovenia § 2 ods. 1 Trestného zákona č. 300/2005 Z.z. v platnom znení, pretože medzi spáchaním skutku a vyhlásením predmetného rozsudku nadobudol účinnosť „Nový Trestný zákon č. 300/2005 Z.z.“, preto okresný súd posudzoval trestnosť činu a ukladal trest podľa zákona, ktorý je pre páchatelov priaznivejší v danom prípade Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.12.2005. Postupujúc podľa § 31 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.12.2005 okresný súd pri určení druhu trestu a jeho výmery prihliadol na stupeň nebezpečnosti trestného činu pre spoločnosť (§ 3 ods. 4), na možnosť nápravy a pomery páchatelov, pričom prihliadol aj na to, akou mierou konanie každého zo spolupáchatelov prispelo k spáchaniu trestného činu. Okresný súd spravodlivo zohľadňoval konanie obžalovaných pričom vychádzal zo zásady, že trest je právnym následkom trestného činu a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionality trestu).

U obžalovaného H. V., z hľadiska osobných pomerov a možnosti nápravy obžalovaného okresný súd zistil, že obžalovaný nie je bližšie z miesta bydliska hodnotený. Z odpisu z registra trestov okresný súd zistil, že obžalovaný bol doposiaľ 7-krát súdne prejednaný. Naposledy bol odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Skalica zo dňa 21.03.2017 sp. zn. OT/12/17 právoplatným dňa 21.03.2017, pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní 4 mesiace nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, trest vykonal dňa 07.09.2017. Súčasne mu bol uložený aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá v trvaní 3 roky. Z výpisu evidencie priestupkov vyplýva, že obžalovaný nebol pred spáchaním trestného činu priestupkovo prejednaný Obvodným úradom v Senici. Pri posudzovaní poľahčujúcich a priťažujúcich okolností okresný súd prihliadol u obžalovaného na jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 34 písm. i) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.12.2005, že spáchal viac trestných činov. Na základe vyššie uvedených skutočností okresný súd dospel k záveru, že účel trestu v zmysle § 23 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.12.2005 tak v oblasti generálnej ako aj individuálnej prevencie bude v prejednávanej veci dosiahnutý uložením trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby najprísnejšie trestného, t.j. podľa trestného činu lúpeže podľa § 234 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.12.2005 (2 roky až 10 rokov) a podľa § 40 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.12.2005 s poukazom na čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pretože od spáchania skutku do vyhlásenia predmetného rozhodnutia uplynula doba takmer 13 rokov, preto aj účel trestu a potrestanie páchatel'a v danom prípade plynutím času oslabuje. Okresný súd teda obžalovanému za dva trestné činy podľa § 35 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.12.2005 uložil úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 1 rok a 2 mesiace s podmieneným odkladom podľa § 58 ods. 1 písm. a) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.12.2005 a podľa § 59 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.12.2005 mu určil skúšobnú dobu v trvaní 14 mesiacov. Pri obžalovanom okresný súd ukladal najvyšší trest nakoľko mal za to, že on bol samotným iniciátorom trestného činu a skutku z hľadiska spolupáchateľstva, a teda mal na skutku najvyšší podiel viny.

U obžalovaného E. K., z hľadiska osobných pomerov a možnosti nápravy obžalovaného okresný súd zistil, že obžalovaný nie je bližšie z miesta bydliska hodnotený. Z odpisu z registra trestov okresný súd zistil, že obžalovaný bol doposiaľ 18-krát súdne prejednaný, pričom v 9 prípadoch sa na neho hľadí ako keby odsúdený nebol. Naposledy bol odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Malacky zo dňa 16.10.2017 sp. zn. OT/91/17 právoplatným dňa 16.10.2017, pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona v súbehu s prečinom ohrozovania pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Trestného zákona a bol mu uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 1 rok a 3 mesiace nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Súčasne mu bol uložený aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá v trvaní 3 roky. Z výpisu evidencie priestupkov vyplýva, že obžalovaný bol pred spáchaním trestného činu dvakrát priestupkovo prejednaný pre porušenie § 50 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. Obvodným oddelením PZ Holíč dňa 17.08.2005 a bola mu uložená pokuta vo výške 2.000,- Sk a Obvodným oddelením PZ Skalica dňa 03.11.2004 a bola mu uložená pokuta vo výške 500,- Sk. Pri posudzovaní poľahčujúcich a priťažujúcich okolností okresný súd prihliadol u obžalovaného na jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 34 písm. i) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.12.2005, že spáchal viac trestných činov. Na základe vyššie uvedených skutočností okresný súd dospel k záveru, že účel trestu v zmysle § 23 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.12.2005 tak v oblasti generálnej ako aj individuálnej prevencie bude v prejednávanej veci dosiahnutý uložením trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby najprísnejšie trestného, t.j. podľa trestného činu lúpeže podľa § 234 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.12.2005 (2 roky až 10 rokov) a podľa § 40 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.12.2005 s poukazom na čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pretože od spáchania skutku do vyhlásenia predmetného rozhodnutia uplynula doba takmer 13 rokov, preto aj účel trestu a potrestanie páchatel'a v danom prípade plynutím času oslabuje. Okresný súd teda obžalovanému za dva trestné činy podľa § 35 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.12.2005 uložil úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 1 rok s podmieneným odkladom podľa § 58 ods. 1 písm. a) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.12.2005 a podľa § 59 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.12.2005 mu určil skúšobnú dobu v trvaní 1 rok. Pri obžalovanom okresný súd ukladal miernejší trest v porovnaní s obžalovaným H. V. nakoľko mal za to, že on sa hoci zúčastnil na

trestnom čine a samotnom skutku, ale na požiadanie iniciátora H. V., čo však okresný súd zohľadnil aj pri samotnom ukladaní trestu.

U obžalovaného U. Y., z hľadiska osobných pomerov a možnosti nápravy obžalovaného okresný súd zistil, že obžalovaný nie je bližšie z miesta bydliska hodnotený. Z odpisu z registra trestov okresný súd zistil, že obžalovaný nebol doposiaľ súdne trestaný. Z výpisu evidencie priestupkov vyplýva, že obžalovaný nebol pred spáchaním trestného činu priestupkovo prejednaný Obvodným úradom v Senici. Pri posudzovaní poľahčujúcich a priťažujúcich okolností okresný súd prihliadol u obžalovaného na jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 33 písm. g) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.12.2005, že pred spáchaním trestného činu viedol riadny život. Na základe vyššie uvedených skutočností okresný súd dospel k záveru, že účel trestu v zmysle § 23 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.12.2005 tak v oblasti generálnej ako aj individuálnej prevencie bude v prejednávanej veci dosiahnutý uložením trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby trestného činu porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.12.2005 (1 rok až 5 rokov) a podľa § 40 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.12.2005 s poukazom na čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pretože od spáchania skutku do vyhlásenia predmetného rozhodnutia uplynula doba takmer 13 rokov, preto aj účel trestu a potrestanie páchatel'a v danom prípade plynutím času oslabuje. Okresný súd teda obžalovanému uložil trest odňatia slobody v trvaní 2 mesiace s podmieneným odkladom podľa § 58 ods. 1 písm. a) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.12.2005 a podľa § 59 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.12.2005 mu určil skúšobnú dobu v trvaní 1 rok. U obžalovaného U. Y. okresný súd ukladal najnižší trest, pretože z hľadiska subjektívnej stránky sa tento sa zúčastnil iba na trestnom čine porušovania domovej slobody, ktorý je logicky menej trestaný ako trestný čin lúpeže.

Podľa názoru okresného súdu takto uložené tresty všetkým obžalovaným teda plnia zákonom požadovanú ochrannú funkciu ako aj funkciu generálnej prevencie smerom k ostatným členom spoločnosti, aby jednoznačne vnímali, že za porušovanie spoločenských pravidiel môžu byť odsúdení a okresný súd vzhľadom na tieto pomenované dôvody, považuje tieto uložené tresty obžalovaným za adekvátne, spravodlivé a primerané ku konkrétnym spáchaným trestným činom.

O náhrade škody okresný súd rozhodol tak, že podľa § 287 odsek 1 Trestného poriadku, obžalovaných H. V. a E. K. zaviazal spoločne a nerozdielne nahradiť poškodenému H. L., nar. XX.XX.XXXX v H., trvale bytom R., Z. XXXX/X škodu vo výške 165,96 eura (5.000,- Sk) a 1.600,- Kč.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote (ihneď na hlavnom pojednávaní po vyhlásení rozsudku č.l. 513 spisu) zahlásil odvolanie obžalovaný H. V. aj sám aj prostredníctvom obhajkyne a obžalovaný E. K. prostredníctvom obhajkyne.

Prokurátor okresnej prokuratúry odvolanie proti rozsudku okresného súdu nepodal.

Obžalovaný H. V. aj sám listom zo dňa 2.7.2018 (č.l. 518) a aj prostredníctvom obhajkyne listom zo dňa 2.7.2018 (č.l. 519) zbral odvolanie v celom rozsahu späť. Okresný súd zbral na vedomie späťvzatie odvolania obžalovaným H. V. uznesením zo dňa 27.7.2018 (č.l. 537).

Odvolanie obžalovaný E. K. písomne doplnil (č.l. 555 spisu), pričom doplnenie odvolania predložila okresnému súdu jeho obhajkyňa (č.l. 554 spisu).

V doplnení odvolania uviedol, že dôvody odvolania chce oprieť najmä do výroku o vine a zároveň súdu pripomenúť aj extrémnu dĺžku trestného konania, ktorá určite odôvodňuje aj zastavenie trestného stíhania v súlade s judikatúrou ESLP, resp. nálezom ÚS ČR a ÚS SR. Akýkoľvek prevýchovný účinok, či generálna prevencia stráca zmysel a efektívnosť po tak dlhej dobe.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie za prítomnosti obhajcu obžalovaného E. K. a prokurátorky krajskej prokuratúry, pričom verejné zasadnutie sa konalo v neprítomnosti obžalovaného E. K. a poškodeného H. L..

Prokurátorka krajskej prokuratúry navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť a to s poukazom na správnosť výroku o vine ako aj treste, v ktorom bolo zohľadnená dĺžka konania.

Obhajkyňa obžalovaného sa pridržiavala písomne zdôvodneného odvolania, nechcela ho žiadnym spôsobom doplniť. Navrhla, aby dĺžka konania bola zohľadnená vo výške trestu.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací nezistil dôvody pre zamietnutie odvolania obžalovaného E. K. podľa § 316 Trestného poriadku ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 odsek 3 Trestného poriadku. Postupom podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a dôvodnosť napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Uvedeným postupom zistil, že odvolanie obžalovaného E. K. nie je dôvodné.

Z obsahu spisového materiálu odvolací súd zhodne ako súd I. stupňa zistil :

- prokurátorka okresnej prokuratúry podala dňa 12.3.2009 pod č. Pv 653/08-54 obžalobu :
o na H. V. a E. K. pre trestný čin porušovania domovej slobody spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona k § 238 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona účinného do dňa 31.12.2005, a trestný čin lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona k § 234 ods. 1 Trestného zákona účinného do dňa 31.12.2005
o na U. Y. pre trestný čin porušovania domovej slobody spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona k § 238 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona účinného do dňa 31.12.2005
- okresný súd rozhodol rozsudkom sp.zn. 4T/42/2009 zo dňa 11.6.2014 (č.l. 285 spisu), proti ktorému podal odvolanie prokurátor okresnej prokuratúry, pričom krajský súd uznesením sp.zn. 3To/131/2014 zo dňa 2.12.2014 (č.l. 310 spisu) podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. c) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil súdu I. stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol
- okresný súd vykonal na hlavnom pojednávaní pred zrušením rozsudku odvolacím súdom dokazovanie výsluchom obžalovaných H. V. a E. K., U. Y., výsluchom svedkov C. L., G. P., H. R., čítaním výpovede obžalovaného E. K. z č.l. 61-74, čítaním výpovede svedka H. R. z č.l. 126-133, čítaním výpovede svedkyne Y. P. z č.l. 113-117, čítaním listinných dôkazov, a to: správy o povesti obžalovaných, výpisy z trestného registra, správa katastra Skalica z č.l. 134-155, doplnené správy výpisov z RT z č.l. 258-262, pripojený spis OS Senica 1T/123/2006, 2T/77/2004, OS Bratislava IV. 1T/181/2005
- okresný súd vykonal na hlavnom pojednávaní po zrušení rozsudku odvolacím súdom dokazovanie výsluchom svedka poškodeného H. L., čítaním listinných dôkazov, a to: najnovší register trestov z 18.6.2018 na obžalovaného H. V., register priestupkov na obž. H. V., register trestov na obž. E. K., register priestupkov na obž. E. K., register trestov na obž. U. Y., register priestupkov na obž. U. Y.)

Predmetnou vecou sa už krajský súd zaoberal vo svojom rozhodnutí sp.zn. 3To/131/2014-310 zo dňa 2.12.2014 (č.l. 310 spisu), kedy podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. c) Tr. por. napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil súdu I. stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Okresný súd, riadiac sa právnym názorom odvolacieho súdu, doplnil dokazovanie a v súlade s ustanovením § 168 odsek 1 Trestného poriadku uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, rovnako tak rozviedol akými právnymi úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, ako sa okresný súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona.

Ani odvolací súd nemá pochybnosti o tom, že obžalovaný E. K. spáchal skutky v rozsahu skutkových zistení napadnutého prvostupňového rozsudku. Z toho dôvodu si všetky závery prvostupňového súdu osvojuje, a keďže sa s nimi stotožňuje, v celom rozsahu na ne ako na správne odkazuje.

Odvolací súd mal jednoznačne a nepochybne preukázané, že obžalovaný E. K. sa dopustil trestného činu porušovania domovej slobody spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31.12.2005 k § 238 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31.12.2005 a trestného činu lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31.12.2005 k § 234 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31.12.2005

tým, že obžalovaný E. K. spolu s obžalovanými H. V. a U. Y. po predchádzajúcej vzájomnej dohode násilne bez oprávnenia vnikli do rodinného domu a tým, že obžalovaný E. K. spolu s obžalovaným H. V. prinesenou kovovou tyčou a verbálnymi útokmi prinútili poškodeného H. L., aby im vydal finančné prostriedky vo výške 5.000 Sk a 1.600 Kč.

Z trestnej činnosti je obžalovaný E. K. usvedčovaný najmä výpoveďou poškodeného H. L. (č.l. 509-510 spisu), ktorý potvrdil, že sa skutok stal, avšak z dôvodu, že útočníci mali na hlave kukly, nevedel ich identifikovať. Výpoveď poškodeného H. L. je v tomto smere podporená výpoveďami svedkov G. P., H. R. a Y. P.. Svedok G. P. (č.l. 267-268 spisu v spojení s č.l. 124-125 spisu) uviedol, že nevie presný dátum, ale niekedy v mesiaci december 2005, kedy bol u L. za R. prišli k L. do domu traja chalani a to po prezývke nejaký „J.“, bol malý tučný, jeho meno nevedel, nejaký F., jeho priezvisko nevedel a nejaký U.. Tento svedok ďalej vypovedal, že menovaní okrem U. hovorili, aby im dal peniaze a nejaký materiál a ak im to nedá, tak ho zabijú. Svedok H. R. (č.l. 268 spisu v spojení s č.l. 132-133 spisu) sa vyjadril, že traja chalani mali maskované tváre límcami a šiltovkami a jeden z nich mal na tvári kuklu, no cez to všetko poznal, že sú to chalani z D., jeden má prezývku J., druhý bol po prezývke F. a tretie nepoznal. Uvedený svedok ešte uviedol, že keď boli v izbe u L., tak počul, ako po ňom jeden z nich kričí, že aby mu dal peniaze, ale za čo to mali byť peniaze on nepočul. Aj svedkyňa Y. P. (č.l. 279 spisu v spojení s č.l. 117 spisu) potvrdila, že niekto rozbil sklenenú výplň na dverách vedúcich do miestnosti, kde bola ona s L. a hneď nato tam vošli traja jej neznámi muži, pričom tu bolo plno kriku a jeden z nich pýtal od L. peniaze, pričom sa mu vyhrážal s tyčou, ktorú mal v ruke.

K odvolacím námietkam obžalovaného :

K výroku o vine:

Čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len "Dohovor"), ktorému zodpovedajú ustanovenia čl. 46 ods. 1 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len "Ústava"), neupravuje parciálne právo spočívajúce v možnosti zmiernenia trestu pre prípad, keď sa súd domnieva, že by použitie trestnej sankcie podľa hmotného práva príslušného štátu sa javilo ako neprimerane prísne. Týka sa procesných atribútov konania pred nezávislým a nestranným súdom, ako aj konania osobou zákonného sudcu v primeranej lehote. Problematikou neprimerane prísnych sankcií sa zaoberá čl. 3 Dohovoru (ktorému zodpovedá čl. 16 ods. 2 Ústavy), avšak v kontexte zákazu mučenia a neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania alebo trestu. Z hľadiska vnútroštátneho práva prichádza do úvahy zníženie v osobitnej časti Trestného zákona ustanoveného minima trestnej sadzby podľa ustanovení § 39 a § 118 Trestného zákona. Medzi "okolnosti prípadu" podľa osobitného zmierňovacieho ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona však patrí aj neprerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, ak nie sú prieťahy zavinené obvineným, v čom je styčný bod tejto zákonnej úpravy s čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 48 ods. 2 Ústavy, a zároveň premietnutie čl. 13 Dohovoru do právneho poriadku Slovenskej republiky vo vzťahu k dotknutému porušeniu práv obvineného. (R 46/2017, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Tdo 76/2015 zo dňa 13. septembra 2016)

Zdôrazniť treba podstatnú okolnosť, že článok 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je tou medzinárodnou zmluvou v zmysle § 11 ods. 1 písm. h/ Tr. por. v znení účinnom do 1. januára 2006, ktorá by prikazovala zastaviť trestné stíhanie z dôvodu neprimeranej dĺžky konania. Legitimizovať postup v napadnutom uznesení s odkazom na rozhodovaciu prax napr. nemeckého spolkového ústavného súdu je nenáležité, pretože rozhodnutie o zastavení trestného stíhania pre neprimeranú dĺžku konania tu vychádza z iného právneho základu a síce vnútroštátnej úpravy obsahujúcej mechanizmus reparácie neprimeranou dĺžkou konania vzniknutej ujmy okrem iného aj zastavením trestného stíhania. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Tost 7/2015 zo dňa 14.4.2015)

K odvolacej námietke obžalovaného E. K., že extrémna dĺžka trestného konania odôvodňuje zastavenie trestného konania, je na mieste uviesť, že neexistuje žiaden právny dôvod na zastavenie trestného stíhania, nakoľko článok 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd neupravuje právo na zastavenie trestného konania a dlhé trvanie trestného konania nie je z hľadiska vnútroštátneho práva dôvodom na zastavenie trestného stíhania ani v zmysle § 9 Trestného poriadku a ani v zmysle § 215 Trestného poriadku.

K výroku o treste:

Dĺžka konania, ktorá s prihliadnutím na obťažnosť veci, postoj obvineného k trestnému stíhaniu a procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu výrazne a neprimerane presahuje dĺžku konania v porovnateľných veciach je takou okolnosťou prípadu, ktorá môže odôvodniť pri ukladaní trestu použitie mimoriadneho zmierňovacieho ustanovenia podľa § 40 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 (teraz § 39 ods. 1 Tr. zák.) a uloženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej zákonom. (R 10/2011, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5 To 14/2009 zo dňa 18.3.2010)

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potencionálnych páchatel'ov od spáchania trestných činov, ale má viesť i k utvrdeniu pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest je protiprávne a nežiaduce. Varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie trestu, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcia medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a celou spoločnosťou. V treste je teda obsiahnuté spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatel'a a jeho činu, a to tak právne ako aj etické. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Tosť/19/2015 zo dňa 23.6.2015)

K odvolaciemu argumentu obžalovaného E. K., že akýkoľvek prevýchovný účinok, či generálna prevencia stráca zmysel a efektívnosť po tak dlhej dobe, je potrebné uviesť, že uvedené skutočnosti okresný súd správne, a teda aj dostatočne, zohľadnil pri ukladaní trestu. Dĺžka tohto trestného konania, ktorá výrazne a neprimerane presahuje dĺžku trestného konania v porovnateľných veciach, je takou okolnosťou prípadu, ktorá odôvodňuje pri ukladaní trestu použitie mimoriadneho zmierňovacieho ustanovenia. Okresný súd správne uložil obžalovanému E. K. podmienený trest odňatia slobody pod dolnou hranicou zákonnej trestnej sadzby, pričom takéto rozhodnutie rešpektuje kritérium aj individuálnej prevencie (výchova odsúdeného) a aj generálnej prevencie (odradenie ostatných potencionálnych páchatel'ov a utvrdenie pocitu právnej istoty).

Odvolací súd ustálil, že okresný súd nepochybil ani postupom v konaní, ktorým dokazoval skutočnosti potrebné pre ukládanie sankcie. V tomto smere vykonal na hlavnom pojednávaní dostatočné dokazovanie, správne vyhodnotil osobu obžalovaného E. K., jeho povosť a ďalšie skutočnosti potrebné pre uloženie spravodlivého trestu.

Rovnako v dôvodoch rozsudku dostatočne vyhodnotil, na základe akých myšlienkových postupov dospel k rozsahu poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, správne v tomto smere aplikoval priťažujúcu okolnosť v súlade s § 34 písmeno i) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.12.2005 (spáchanie viac trestných činov). Poľahčujúcu okolnosť nezistil. Správne vyhodnotil, že účel trestu v zmysle § 23 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.12.2005 tak v oblasti generálnej ako aj individuálnej prevencie bude v prejednávanvej veci dosiahnutý uložením trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby najprísnejšie trestného, t.j. podľa trestného činu lúpeže podľa § 234 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.12.2005 (2 roky až 10 rokov) a podľa § 40 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31.12.2005 s poukazom na čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pretože od spáchania skutku do vyhlásenia predmetného rozhodnutia uplynula doba takmer 13 rokov, preto aj účel trestu a potrestanie páchatel'a v danom prípade plynutím času oslabuje.

Okresný súd postupoval správne, keď obžalovanému E. K. uložil úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 1 (jeden) rok s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 1 (jeden) rok. Taktiež správne postupoval, keď obžalovanému uložil úhrnný trest odňatia slobody, nakoľko spáchal viac trestných činov.

Výrokom o náhrade škody sa odvolací súd nezaoberal, nakoľko nebol výslovne napadnutý odvolaním.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti krajský súd odvolanie obžalovaného E. K. podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.